

på afbetaling. Afbetalingsloven omfatter alle afbetalingskøb med ejendomsforbehold og indeholder fælles for disse en række forholdsvis indgående regler, navnlig om retsstillingen ved køberens misligholdelse af sine betalingsforpligtelser.

Loven er siden 1954 kun undergået enkelte mindre ændringer, især vedrørende kravet til mindstebetaling, jfr. lov nr. 295 af 30. september 1954, anordning nr. 46 af 20. februar 1959, lov nr. 105 af 31. marts 1965, lov nr. 181 af 25. maj 1966, lov nr. 206 af 21. maj 1969 og lov nr. 250 af 12. juni 1975.

3. Justitsministeriet nedsatte i 1973 et kreditkøbsudvalg i tilslutning til tilsvarende udvalg nedsat i de øvrige nordiske lande. Udvalget afgav i 1978 betænkning om køb på kredit (nr. 839/1978), som indeholder et lovudkast med bemærkninger. I overensstemmelse med sit kommissorium har udvalget alene foreslået en regulering af retstilstanden vedrørende *køb* på kredit. Ydelse af kredit, der ikke sker i tilslutning til et køb, f. eks. et fritstående lån fra et pengeinstitut til en køber, er derfor ikke omfattet af lovforslaget.

Betænkningens udkast til lov om køb på kredit er generelt i den forstand, at det omfatter alle former for kreditkøb og ikke blot de mest almindelige kreditkøbsformer som køb på afbetaling med ejendomsforbehold og kontokøb.

Som begrundelse herfor anføres i betænkningen s. 55, at der skønnes at være behov for en lovregulering også af andre former for kreditkøb end afbetalingskøb og kontokøb, og at der antages at være en ikke ringe bevægelse blandt de forskellige kreditkøbsformer, ligesom nye former må forventes at ville dukke op i fremtiden. Hvis man kun regulerer visse former for kreditkøb, vil der derfor være risiko for, at kreditkøbshandelen ændres, således at der bruges andre eller nye kreditkøbsformer, som ikke er omfattet af loven.

Af praktiske grunde *undtages* dog kortvarige kreditter samt i flere sammenhænge små kreditkøb. Ligeledes undtages erhvervsdrivendes køb til videresalg eller køb af materialer, der indgår i virksomhedens produktion.

Udvalget har fundet, at en generel lovregulering af kreditkøbsområdet vil volde mindst besvær og usikkerhed for såvel forbrugere som for erhvervslivet, hvis den i videst muligt omfang sker ved, at en række af de kendte og gennemprøvede regler i afbetalingsloven gøres anvendelige på hele kreditkøbsområdet, jfr. betænkningen s. 35.

Beskyttelsesbehovet er forskelligt for forskellige grupper af købere, og reglerne må udformes under hensyntagen hertil. Udvalget har på denne bag-

grund overvejet, om man bør gennemføre to love, nemlig én om forbrugerkreditkøb og én om andre kreditkøb. Udvalgets flertal mener dog, at dette ville forringe overskueligheden og øge afgrænsningsproblemerne, og har derfor valgt at udarbejde én lov. En tilsvarende løsning er foreslået i Norge, medens man i Sverige har valgt den anden løsning, jfr. nedenfor pkt. 5.

Hovedpunkterne i kreditkøbsudvalgets lovudkast er i øvrigt følgende:

a) For at give køberen et bedre *beslutningsgrundlag* skal sælgeren give køberen en række oplysninger vedrørende kreditvilkår og kreditomkostninger, jfr. betænkningen s. 36 og s. 65-67. Denne oplysningspligt skal sikre, at køberens beslutning om, hvorvidt han skal indgå et køb på kontant eller kredit, og hvilket kredittilbud han i givet fald skal vælge, i videst muligt omfang kan træffes på grundlag af fyldestgørende, korrekte og sammenlignelige oplysninger om kreditvilkår og kreditomkostninger. Oplysningspligten gælder både for salg til forbrugere og for salg til erhvervsdrivende.

Udvalget har særligt overvejet, jfr. betænkningen s. 37, om sælgerens pligt til at give oplysninger om kreditvilkår og kreditomkostninger også bør omfatte oplysninger om kreditomkostningerne angivet som en *effektiv* årlig rente. Et flertal i udvalget har udtrykt sympati herfor, fordi en sådan oplysning i hvert fald i en række tilfælde kan være af værdi for køberen og vil kunne bidrage til at modvirke, at der beregnes urimeligt høje omkostninger. På baggrund af udtalelser fra finansministeriets rentekonsulent, herunder hans understregning af de betydelige praktiske vanskeligheder, gennemførelsen af ordningen vil medføre, har flertallet dog anset det for betænkeligt på det foreliggende grundlag at stille forslag herom. Flertallet har også lagt vægt på, at der fra de lande, som har gennemført regler om oplysning om kreditomkostningerne beregnet som en effektiv årlig rente, endnu kun foreligger begrænsede erfaringer.

b) Spørgsmålet om *fortrydelsesret* i forbrugerkøb har været overvejet af flere udvalg, herunder Forbrugerkommissionen (jfr. kommissionens betænkning III nr. 738/1975, s. 28-33), der med 13 stemmer mod 12 gik imod indførelsen af en almindelig fortrydelsesret, men henskød spørgsmålet om, hvorvidt der burde gennemføres regler om fortrydelsesret i kreditkøb, til overvejelse i kreditkøbsudvalget. Udvalget finder, at forbrugere i kreditkøb lettere kan komme til at indgå mindre velovervejede køb, fordi de ikke straks skal betale hele købesummen, og at der derfor kan være større grund til at indrømme fortrydelsesret ved kredit-